

(המשך מעמוד 53)

יהי ולא כל מה שיש בראש יוצא

במכוונה. אנחנו לא עובדות על צבע אופנתי, הן אומרות, לקראת הר צונה אנחנו הולכות לכמה חנויות בעיר, שם היצרנים, זה מוציא לנו את החשק לעבוד עם אותם הצבעים. ואנחנו באות הביתה ועושים. ואת כל הצבעים האחרים לחלוטין. לדבריהן זאת אחת מקודות-החורפה בארץ. אם יש צבע מסויים השולט, כולם משתלטים עליו ומחנות לחנות הכל נראה אותו הדבר, אותם בדים ואותם צבעים. אנחנו לא עובדות על צבעי אופנה. נקודה."

כשהגיעו אורית ורינה לקול קציה הראשונה, בחורף שעבר, היו

גופיה וחצאית סרוגה צורה מושלמת ביותר

להן תישעה דגמים. הן הלכו בחיל ורעדו לנסות את מולן כמה כמותי אופנתיים, והתגובות של כל בעלי-החנויות היו: "איוה צב-עיים אתן עושות זה זה בכלל לא באופנה!" הן חזרו הביתה אבלות וזמניות ראש, וכמעט בלי הזמרת. אבל לא נורא, אומרת רינה, היתה לנו מלחחה אישית מושלמת לאותו החורף."

עברו כמה חודשים, הקיץ הגיע והן יצאו לדרך עם קולקציית הר קיץ החדשה שלהן. כשבנסו ל-חנויות עם מיוזודה היינו טירוניות. כששמעו בהנות את המילה סריגים לא היה צריך בכלל לפתוח את המיוזודה והתשובה היתה: סריגים? קיץ? לא!

היו בעלי חנויות שמתוך סקרנות, או נימוס, או כאלה שהכירו אותנו אישית, אמרו: נו, נראה. "אייאפשר להאשים אותם, מסנרת אורית, כשהם חושבים על תקיץ ועל הקלה של הקיץ, הם מעדיפים בגדים מיחממים ופוחים דים להסתכן. אבל בכל זאת, כמה מהם הזמינו בתחילת הקיץ כמה מודלים, שנמכרו שיגעון, והם אפילו הזמינו עוד מאותו מודל."

קו צעיר

לכל גיל

יום אורית ורינה מוכרות בשוק האופנה. לבעלי החנויות יש הרבה הערכה אל השתיים, ש לא נבנעו והמשיכו לפתח את שוק הסריגים. מה הן עושות ומה מיוחד בדגמיהם? קודם כל אנחנו מתייחסות לס-ייג כמו לבד שאפשר ליצור ממנו

במדינה

הפגנות

כמה גדולה הכיכר

מחננס יועץ מפתח תיקוחה מדד את גודלה של כיכר מרכזי ישראל והגיע למסקנות מפתיעות.

הקיץ הממשמש ובא יביא בוד-אי שוב המוני מפגינים לכיכר מל-כיישראל, סיבות היו לכך, כשם שהיו בקיץ האחרון. אחרי כל הפגנות-המונים נתנו העיתונים, מישרה ומארגני הפגנה הערכה לגבי כמות המפגינים שנדחסו בכיכר. גודל המיספרים הדהים את יעקב סופר, מהנדס-יועץ מפתח-תיקוחה. הוא החליט לקחת את היוזמה לידי ולברוק כמה מפי-גינים יכולים להידחס בכיכר וכי-סביכתה.

סופר סופר: בהיותו מהנדס-בניין במיקצועי וסקרן מטיבעי, ולאור התיקוחה ה-ציבורי שנישט לאחרונה אודות קיבולה הגמיש של הכיכר, החל-סתי ללכת ולמדוד את מימדי הכי-כר. המדידה נעשתה בעזרת סרטי-מדידה, כך שתיכתן סטיה של אחוז או שניים לכאן ולכאן.

השטח נמדד ברוטו, כולל הר-חובות שמסביב, וממנו ניכתי רק את אותם שטחים שגם הם נמדדו ואשר לגביהם מוסכם שגם היש-ראלי המשחית והמכוער אינו מסו-גל להצטופף שם, כגון בריכת הר-מים, הפסל של יגאל תומרקין, ושיטחי צימחה קוצניים במיוחד, גבוהים וסבוכים.

השטח ברוטו שנמדד הוא מחזית הבית ברחוב אבן-גבירול כבד מי-זרה ועד לחזית הבתים ממול, בצד מערב, כולל שיטחי הכתישים, ר-מחזית בניין העירייה ועד חזית הבתים ברחוב פרישמן ממול, בי-דרום. מימדי השטח הם 45.050 מטרים ריבועים. אחרי הורדות, סך-הכל השטח הפנוי לקהל הוא 40.114 מטר ריבועיים.

כמו סרדיניים. כעת נותר לה-עריך את מיספר האנשים הממוצע למטר רבוע. במטר רבוע יכולים לעמוד ארבעה איש, אך בהנחה שהם עומדים דחוסים, כתף אל כתף, כמו בקופסת סרדיניים, וללא נוע, במשך שעות רבות.

ברור כי מצב זה איננו סביר והוא תיאורטי בלבד. ועל כן יש להכפילו במקדם הפחתה כלשהו, שאותו יש לחשב או להעריך. על כל פנים, לפי האמור לעיל, הקי-בולת הכיכר נעה, אס-כך, איש-ש בין 120 אלף ל-200 אלף איש, תלוי במידת רצונם ויכולתם של האנשים להידחס, ועוד בקיץ.

עד כאן דבריו של יעקב סופר, סופר שלה את מימצאי מחקרו למסות ההסברה של הליכוד וה-מערך. הוא מסיל ספק בנירסה של 400 אלף איש בהפגנה הגדולה שהתקיימה אחרי הסבה במחנות-הפליטים בבירות, אל 300 אלף בהפגנת-התימכה בממשלה, שהת-קיימה בזמן המלחמה. אך סופר אישן לוקח בחשבון שרבים באו לשטח התקממו במקומות שהם, לא נראתה כלל כימת הנואמים, וגם הם מוערכים באלפים.

הסתור טיולי נופש פלוס
ב-טנריף
האיים הקנריים

נופש פלוס או נופש מינוס

חוף טנריף רוב חופי טנריף מכוסים בחול שחור, תוצאה של הפרוציות והזקניות רבות שפקדו את האיים, והרסו כמעט לגמרי את העיר ארציקור בשנת 1706. את האיים הקנריים פקדו פירטים וכובשים ספרדים ונורמנדים, והאדמיראל גלסון איבד פה את זרועו בקרב ימי קשה, ב-1797, כשאנשי טנריף התגוננו נגדו.

קולה של פקידת הקונסוליה הספרדית מעברו השני של קו-הטלפון לא היה ידודתי ביותר: "תביא אישור ממקום עבודתך, ר-נראה אם יהיה לנו זמן לתת לך את האשרה." נסיעת היום נסעתי לירושלים כדי למסור אישית, בידיו של הר-קונסול, את בקשתי לאשרת-כניסה לאיים הקנריים. הדיפלומט הספר-די, גבר צעיר וקרמזו, קיבל אותי כדבר בלתי-נמנע. הוא הביט בר-מיכתבו של עורך העורך הזה והוהיר אותי: איני יודע מתי תקי-בל את הווזיה. עליי להעביר את בקשתך למרדיר. זה מפני שאתה עיתונאי. יש לי הוראות..." ניסיתי להתבדח: "אני נוסע לחופשה של שבוע ימים לאי טנ-ריף, לא כעיתונאי. אמילו המישטר הצבאי של ארגנטינה העניק לי בתל-אביב אשרה לשנה כעיתונאי, וממשלתו הסוציאליסטית של ראש-

חוף שחור ובנות
מ טוס הנמכו של סאן-דוד (חברת-יבת של אל-על) המריא מלוד עם 370 נוסעים. מייד עם המראתו, חצי שעה אחרי חצות,